

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-127/16-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja HEP d.d. Z., zastupan po odvjetniku Z. V. iz odvjetničkog društva L. i partneri d.o.o., Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Zagreb, Jurišićeva 19., uz sudjelovanje zainteresirane osobe U. z. a., zastupana po predsjedniku B. I. iz Z., radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 4. siječnja 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/14-01/377, urbroj: 401-01/05-16-02 od 6. srpnja 2016.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika poništeno je rješenje TD-a Hrvatske elektroprivrede d.d., ur.broja E-5372/14/Z/B od 17. srpnja 2014. (kojim je odbijen zahtjev zainteresirane osobe radi prava na pristup informacijama). Odobreno je zainteresiranoj osobi (U. z. a.) dobivanje preslike Elaborata o usklađenosti projekta TE P. C.-500 sa kriterijima za odabir strateških projekata (točka 2. izreke rješenja). Naloženo je TD-u Hrvatskoj elektroprivredi d.d. da u roku od osam dana od zaprimanja osporenog rješenja omogući žalitelju (zainteresiranoj osobi) pristup o informaciji sukladno točki 2. izreke rješenja.

Tužitelj u tužbi prigovara zakonitosti osporenog rješenja tvrdeći da je tuženik pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje time što je pogrešno utvrđeno da zatražene informacije ne predstavljaju poslovnu tajnu tužitelja te time što je paušalno utvrđeno da postoji javni interes za objavu traženih informacija. Na navedeno pogrešno utvrđeno činjenično stanje, tuženik je pogrešno primijenio mjerodavno pravo i to odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, Zakona o zaštiti tajnosti podataka. Smatra da su povrijeđene i postupovne odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama jer je točkom 3. izreke rješenja tužitelju naloženo da omogući podnositelju zahtjeva pristup odobrenim informacijama u roku od osam dana od zaprimanja rješenja iako tužitelj ima pravo u roku od 30 dana od zaprimanja rješenja pokrenuti upravni spor pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske, a tužba kojom se pokreće upravni spor ima odgovorni učinak sukladno članku 26. stavak 1. citiranog Zakona. Napominje da je usvojio opći akt o poslovnoj tajni i to

Pravilnik o poslovnoj tajni u Hrvatskoj elektroprivredi d.d. koji je objavljen u glasilu tužitelja – Biltenu Vjesnika HEP-a, broj 247 od 21. prosinca 2011., pozivajući se na članak 6. stavak 1. citiranog Pravilnika. Ističe da Elaborat o usklađenosti projekta TE P. C.-500 s kriterijima za odabir strateških projekata (dalje u tekstu: Elaborat) je dokument koji se odnosi na ulaganje u projekt rekonstrukcije termoelektrane P. zamjenom postojećeg termoenergetskog bloka P. 1 s novim termoenergetskim blokom P. C. u cilju modernizacije i povećanja kapaciteta sa stranim ili domaćim strateškim partnerima. Smatra da iz samog sadržaja Elaborata proizlazi da sadrži podatke iz članka 6. stavak 1. točka 4., 5. i 7. citiranog Pravilnika tužitelja jer se Elaborat odnosi na ulaganje u projekt za koji tužitelj aktivno traži strateškog partnera prema modelu međunarodnog pregovaračkog postupka u svrhu kojeg postupka je dana 24. srpnja 2012., javno objavljen poziv za iskaz interesa. Na poziv su pristigle tri zadovoljavajuće ponude međunarodnih ponuditelja povodom kojih je sa ponuditeljima otvoren pregovarački postupak. Sam Elaborat detaljno opisuje strateški, poslovni, financijski plan i plan investicija, što znači da Elaborat sadrži podatke o dugoročnim strateškim planovima razvoja poslovanja i poslovnog sustava HEP grupe, koji su obuhvaćeni i opisani u citiranom članku Pravilnika. Ističe da tražene informacije predstavljaju poslovnu tajnu, jer sadrže i podatke o troškovima izgradnje termoelektrane P. C. po dijelovima. Objava tih podataka bi onemogućila uspješno pregovaranje s financijskim institucijama, izvođačima i drugim poslovnim suradnicima uključenih u realizaciji projekta te bi u konačnici dovela do povećanja ukupne cijene projekta i narušavanja financijske isplativosti projekta. Strateški su partneri inzistirali da se svi podaci u vezi projekta tretiraju kao poslovna tajna. Objava povjerljivih poslovnih podataka je suprotna opće prihvaćenim poslovnim običajima i načelima, te je neprihvatljiva svakom investitoru, a sam tužitelj bi u slučaju objave traženih informacija u poslovnom svijetu bio percipiran kao nepouzdan poslovni partner te bi mu bio narušen poslovni ugled, što bi znatno otežalo realizaciju bilo kakvih budućih projekata s privatnim strateškim partnerima. Stoga objava traženih podataka može dovesti do štetnih posljedica za tužitelja, čime je zadovoljen kriterij iz članka 19. Zakona o pravu na pristup informacijama, a povlačenje ponuditelja – potencijalnih strateških partnera povlači i niz drugih štetnih posljedica po tužitelja: ponuditelj – potencijalni strateški partner može od tužitelja tražiti naknadu štete u višemilijunskim iznosima na ime troškova neuspjelih pregovora, a zbog povrede obveze na čuvanje tajnosti podataka u vezi sa projektom i pregovorima; može doći do neuspjeha aktualnog pregovaračkog postupka; svaka daljnja odgoda u razvoju i realizaciji projekta automatski rezultira odgodom u početku komercijalnog rada novog bloka P. C.. Smatra da tuženik vrlo restriktivno tumači pojam poslovne tajne jer takvo testiranje pravni okvir već predviđa kao dio testa razmjernosti iz članka 16. Zakona tijekom kojeg se javni interes za objavu podataka sukobljava sa potencijalnom štetom od te objave, pri čemu se u obzir uzima izvjesnost nastupa štetne posljedice i njen značaj po vlasnika informacije. Smatra da mogućnost da dođe do prekida pregovora kao posljedice objave povjerljivih podataka o strukturi financiranja i ostalim financijskim elementima projekta nije potrebno posebno pravdati niti dokazivati. Je li neka informacija poslovna tajna predstavlja pitanje o kojem se odlučuje bez ikakvog utjecaja i eventualnog javnog interesa za tu informaciju, vodeći se isključivo poslovnim i gospodarskim interesima tijela javne vlasti koje je vlasnik takve informacije. Nadalje, članak 16. stavak 1. Zakona predviđa da je u slučaju kada se traži objava podataka koja predstavlja poslovnu tajnu, potrebno prethodno provesti test razmjernosti javnog interesa, a tuženik je pogrešno utvrdio da elaborat ne predstavlja poslovnu tajnu te time pogrešno primjenjuje citiranu odredbu članka Zakona. Ističe da je podnositelj zahtjeva bio tužitelj u postupcima, odnosno upravnim sporovima poslovnog broja: UsI-1472/12, UsI-1656/12 (pri Upravnom sudu u Rijeci), koji postupci su vođeni protiv upravnih akata koji su istovremeno i prilozi Elaborata i to protiv Priloga 3 (lokacijske dozvole) i Priloga 8 (rješenje o objedinjenim uvjetima zaštite okoliša) pa je podnositelj dobio pristup svim informacijama o projektu koje su sadržane u takvim dokumentima. Osim navedenog, prilog 1 (izvadak iz sudskog registra za

tužitelja), te Prilog 2 (financijska izvješća za tužitelja), javno su objavljeni i dostupni na Internet stranicama tužitelja u trenutku podnošenja zahtjeva zainteresirane osobe za objavom Elaborata, što utječe na smanjenje intenziteta i javnog interesa za objavom Elaborata, jer je taj javni interes dijelom već zadovoljen. Stoga je općenit javni interes podnositelja zahtjeva za objavom Elaborata već zadovoljen zahvaljujući dokumentima i podacima o projektu koji su već dostupni javnosti, a u mjeri u kojoj Elaborat sadržava neke druge podatke, primjerice, podatke o poslovnom i financijskom planu, općenit javni interes, nije dovoljan da prevagne nad opravdanim gospodarskim interesom tužitelja da očuva povjerljivost poslovnih tajni. Sukladno odredbi članka 26. stavak 1. Zakona, podnesena upravna tužba ima odgodni učinak na izvršenje osporenog rješenja, pa je stoga točka 3. izreke osporenog rješenja (kojim je naloženo tužitelju da u roku od osam dana od zaprimanja rješenja podnositelju zahtjeva omogući pristup informacijama) ograničenje i sužavanje prava tužitelja na pravni lijek, odnosno upravnu tužbu, budući da tužitelj u svrhu potpunog iskorištavanja odgodnog učinka upravne tužbe istu mora podnijeti prije isteka paricijskog roka od osam dana. Predlaže poništiti osporeno rješenje tuženika i odbijanje žalbe zainteresirane osobe izjavljene protiv prvostupanjskog rješenja tužitelja kao neosnovane ili podredno poništiti rješenje tuženika te vraćanje predmeta istom na ponovni postupak.

Tuženik u odgovoru na tužbu, a u pogledu navoda tužitelja kako zatražene informacije predstavljaju poslovnu tajnu navodi da tužitelj nije ničim dokazao na koji način bi se omogućavanjem tražene informacije točno moglo naštetiti njegovim interesima, već tek u tužbi pokušava dokazati kako zatraženi Elaborat predstavlja poslovnu tajnu. Tako tek u tužbi dostavlja Pravilnik o poslovnoj tajni pozivajući se na odredbu članka 6. Pravilnika tvrdeći da Elaborat predstavlja pravni okvir tužiteljevih pregovora sa potencijalnim strateškim partnerima, koji predstavljaju ugovorni odnos tužitelja s istima te su obuhvaćeni navedenom točkom Pravilnika o poslovnoj tajni. Tuženik primjećuje da je tužitelj propustio označiti Elaborat poslovnom tajnom, odnosno propustio je u prvostupanjskom rješenju o odbijanju zahtjeva uopće ukazati na odredbe predmetnog Pravilnika. Tužitelj je već u prvostupanjskom postupku trebao navesti razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni pojedinih dokaza o tome da zatražena informacija predstavlja poslovnu tajnu ili da bi se davanjem zatražene informacije obeshrabrilo potencijalne i strateške partnere i natjeralo ih na odustanak što bi moglo dovesti do povrede gospodarskih interesa Republike Hrvatske. Međutim prema mišljenju tuženika tužitelj to i nije mogao učiniti jer Elaborat ne ulazi u područje povjerljivih ugovornih odnosa sa potencijalnim strateškim partnerima, već predstavlja svojevrsnu legitimaciju projekta i investitora, te sadržava određene dokumente i dokaze o izvedivosti projekta, pa je izrada Elaborata obavezna i uvjetovana člankom 7. Zakona o strateškim investicijskim projektima Republike Hrvatske. To znači da Republika Hrvatska zakonski obvezuje investitora na obvezan sadržaj prijave, odnosno obvezan sadržaj Elaborata kako bi se prijavljeni projekt proglasio strateškim projektom. Drugim riječima, Elaboratom se ne ulazi u područje pregovora sa potencijalnim strateškim partnerima, nego u obaveznu predradnju prije proglašenja nekog projekta strateškim, te se Elaborat izrađuje i prije upućivanja poziva strateškim partnerima, pa je sukladno navedeno i poželjno i prihvatljivo za javnost, a i potencijalni strateški partneri da vide sadržaj Elaborata. Tuženik ne vidi niti jedan razlog zbog kojega bi se ugrozili gospodarski interesi tužitelja kada bi se javnosti omogućio pristup informacijama koje predstavljaju projekcije troškova i cijena koja se odnose na javni investicijski projekt, već upravo nasuprot tome, tuženik smatra kako provođenje javnog investicijskog projekta – čiji je nositelj, odnosno investitor tijelo javne vlasti u 100%-tnom vlasništvu Republike Hrvatske – potrebno provesti na način koji će zadovoljiti maksimalne standarde transparentnosti. Tuženik ukazuje na odredbu članka 3. i 4. Zakona o strateškim investicijama iz kojih proizlazi kako se svrha projekta nije privatni, isključivo komercijalni interes, već se projekt provoditi radi javnog interesa, odnosno interesa svih građana Republike Hrvatske. U pogledu navoda tužbe o odnosu javnog interesa i interesa čuvanja tajnosti

navodi da javni interes održava stav i interes javnosti naspram određenih društvenih fenomena kao što su javno zdravlje, javna sigurnost, moguća korupcija, potrošnja javnih sredstava, javni investicijski projekti od strateških važnosti i sl., pa je tuženik u tom smislu uspio dokazati veliki javni interes koji se pokazao prilikom najave projekta izgradnje termoelektrane Plomin C jer je navedeni projekt od velikog javnog interesa, tako da je nemoguće izolirati niti izdvajati pojedine njegove dijelove u postupku dokazivanja javnog interesa, već je eventualno bilo moguće parcijalno testiranje razmjernosti između davanja odnosno uskraćivanja pojedinih dijelova elaborata pa je zadatak tužitelj bio da testom razmjernosti i javnog interesa u prvostupanjskom postupku analizira pojedine dijelove elaborata što je tužitelj propustio učiniti, a tuženik je u drugostupanjskom postupku zaključio kako niti jedan od pojedinih dijelova elaborata ne predstavlja poslovnu tajnu u zakonskom smislu, pa stoga nije niti bilo potrebe parcijalnog testa razmjernosti javnog interesa u žalbenom postupku. Nadalje, tužiteljev propusti je i to što nije uzeo u obzir odredbu članka 15. stavak 5. Zakona o pravu na pristup informacijama koja propisuje mogućnost djelomičnog omogućavanja pristupa informacijama tim više što elaborat prema članku 7. stavak 2. Zakona o strateškim investicijskim projektima mora sadržavati dijelove koji su već sami po sebi javno dostupni, kao što je profil društva, financijsko izvješće i slično. U pogledu navoda tužitelja za određivanje roka za omogućavanje informacija podnositelju zahtjeva ističe da rok naveden u izreci osporenog rješenja nije ograničavajući u odnosu na prava tužitelja, budući da je rok naveden u izreci osporenog rješenja određen za postupanje po odluci tuženika, u kojoj je tužitelju u slučaju da odluči ne postupiti po istoj, u uputi o pravnom lijeku osigurana pravna zaštita sukladno članku 26. Zakona o pravu na pristup informacijama, kada tužba ima odgodni učinak. Pri navedenom nije od važnosti kojeg dana od ostavljenih 30 dana od primitka rješenja se podnosi tužba, jer povjerenik po sili zakona mora zastati sa postupkom vezano za postupanje prvostupanjskog tijela po njegovu rješenju, sve dok traje upravni spor. U slučaju kada bi naslovno tijelo potvrdilo rješenje tuženika, prvostupanjsko tijelo javne vlasti bi bilo u obvezi postupiti po istom rješenju u roku od 8 dana od primitka eventualne takve presude, u kojem slučaju daljnjeg nepostupanja po istom bi se tek navedeno tijelo izložilo prekršajnoj odgovornosti, pa stoga ne postoji argument o ikakvom ograničavanju prava tužitelja. Predlaže odbiti tužbu i potvrdi osporeno rješenje.

U skladu s odredbom članka 6. ZUS-a odgovor na tužbu dostavljen je tužitelju radi očitovanja.

U svom očitovanju tužitelj u odnosu na navode tuženika da nije dokazano na koji bi se točno način omogućavanjem tražene informacije moglo naštetiti interesima tužitelja, ističe da je iscrpno u tužbi, ali i ranije tijekom prvostupanjskog postupka obrazložio na koji bi način objava predmetnog elaborata mogla naštetiti ne samo interesima tužitelja, nego i interesima Republike Hrvatske, dakle – javnom interesu. Tako je naveo da Elaborat predstavlja pravni okvir tužiteljevih pregovora sa potencijalnim strateškim partnerima, koji predstavljaju ugovorni odnos tužitelja s takvim potencijalnim strateškim partnerima; detaljno opisuje strateški, poslovni i financijski plan te plan investicija tužitelja za razdoblje do 2030. godine; sadrži podatke o troškovima izgradnje TE P. C. po dijelovima, i to troškovima investicije u elektranu, zemljište i rezervne dijelove, te ukupne troškove, podatke o vremenskom rasporedu novčanih izdataka i novčanog toka, analizu uspješnosti, analizu financiranja, odnos proizvodne i prodajne cijene i dr. što je vidljivo iz sadržaja samog Elaborata. U pogledu štetnih posljedica tužitelj je već naveo da ponuditelj-potencijalni strateški partner može od tužitelja tražiti naknadu štete u više milijunskom iznosu na ime troškova neuspjelih pregovora, a zbog povrede obveze na čuvanje tajnosti podataka u vezi s predmetnim projektom i pregovorima; da zbog povlačenja ponuditelja može doći do neuspjeha aktualnog pregovaračkog postupka, što bi za tužitelja predstavljalo dodatni znatni utrošak sredstava i vremena te pokušaju da se pregovarački postupak ponovno pokrene, a troškovi nastali u dotadašnjim (neuspjelim) pregovorima predstavljali bi propalu investiciju. Ističe da ima mogućnost sukladno odredbi članka 33. ZUS-a u upravnom

sporu iznositi nove činjenice i nove dokaze. Ako je tuženik u drugostupanjskom postupku bio stava da je tužitelj u prvostupanjskom postupku nepotpuno ili pogrešno utvrdio relevantno činjenično stanje vezano za postojanje poslovne tajne, ili da obrazloženje rješenja nije jasno, tada je tuženik sukladno odredbi članka 115. stavak 3. i 117. stavak 1. točka 1. ZUP-a drugostupanjskim rješenjem trebao poništiti prvostupanjsko rješenje i predmet vratiti tužitelju na ponovno postupanje. Tuženik iznosi nepravilan zaključak da Elaborat predstavlja dokument koji je potrebno javno objaviti zbog same činjenice da se isti obvezno prilaže prijavi strateškog investicijskog projekta sukladno članku 7. Zakona o strateškim investicijskim projektima Republike Hrvatske. Obveza primjene načela transparentnosti pri provedbi navedenog Zakona ne znači da dokumentaciju koju investitori prilože svojoj prijavi strateškog investicijskog projekta treba javno objaviti sukladno Zakonu o pravu na pristup informacijama, već se ta obveza transparentnosti odnosi na postupanje nadležnih tijela koja odlučuju o zahtjevu za proglašenje određene investicije strateškim investicijskim projektom. Predlaže stoga poništiti osporavano rješenje, odbiti žalbu zainteresirane osobe ili podredno poništiti osporavano rješenje i vratiti predmet tuženiku na ponovni postupak, sve uz naknadu troška sukladno odredbama ZUS-a i Odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske od 27. rujna 2016. prema priloženom troškovniku.

Zainteresirana osoba nije dostavila očitovanje na tužbu iako je dostava poziva uredno iskazana.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Postupajući po tužbi tužitelja, Sud je izvršio uvid u cjelokupni spis tuženog tijela te uz tužbu priložen po tužitelju Pravilnik o poslovnoj tajni u Hrvatskoj elektroprivredi d.d. te očitovanja stranaka.

Kako tužitelj osporava samo primjenu prava, a činjenice su nesporne, te kako stranke u tužbi, a isto tako niti u odgovoru na tužbu izričito nisu zahtijevale održavanje rasprave, Sud je konkretni spor riješio bez rasprave sukladno odredbi članka 36. točka 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12. i 152/14.).

Prema podacima spisa predmeta proizlazi da je u konkretnom slučaju zainteresirana osoba zatražila od Hrvatske elektroprivrede d.d. dostavu Elaborata iz članka 7. stavak 2. Zakona o strateškim investicijskim projektima, koji zahtjev je odbijen rješenjem tužitelja pozivom na odredbu članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama uz obrazloženje da su tražene informacije poslovna tajna budući se odnose na komercijalni projekt djelatnosti proizvodnje električne energije koja je tržišna djelatnost. Ističe se da je važnost projekta razvidna iz Odluke Vlade Republike Hrvatske o projektu izgradnje TE P. C. koji je proglašen strateškim investicijskim projektom RH, pa bi udovoljavanje zahtjevu moglo dovesti do odustajanja potencijalnih strateških partnera i dovođenje u pitanje projekta od iznimne važnosti za energetska sigurnost, a sam odustanak ili eventualna odgoda projekta da bi nanijela gospodarsku štetu Republici Hrvatskoj i tužitelju.

Prema odredbi članka 5. stavak 1. točka 3. istog Zakona propisano je da je informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenata, zapisa, dosjea, registra ili u bilo kojem drugom obliku, neovisno o načinu na koji je prikazana (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis).

Odredbom članka 15. stavak 2. točka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.), koji je stupio na snagu 8. ožujka 2013. godine, propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna, sukladno zakonu.

Ovaj Sud ocjenjuje da se tužitelj, odbijajući zahtjev zainteresirane osobe za pristup traženoj informaciji neosnovano poziva na odredbu članka 15. Zakona, pa je tuženik osporenim rješenjem pravilno pod točkom 2. izreke osporenog rješenja odobrio zainteresiranoj osobi pristup zatraženoj informaciji – dobivanju preslike Elaborata o usklađenosti projekta TA P. C. – 500 sa kriterijima za

odabir strateških projekata, čime nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Naime, i prema ocjeni ovog Suda u konkretnom slučaju ne proizlazi da bi zatraženi od strane zainteresirane osobe pristup informaciji odnosno navedenom Elaboratu predstavljao poslovnu tajnu.

Prema odredbi članka 19. Zakona o zaštiti tajnosti podataka (Narodne novine, broj 108/96.) poslovnu tajnu predstavljaju podaci koji su kao poslovna tajna određeni zakonom, drugim propisom ili općim aktom trgovačkog društva, ustanove ili druge pravne osobe, a koji predstavljaju proizvodnu tajnu, rezultate istraživačkog ili konstrukcijskog rada te druge podatke zbog čijeg bi priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice za njezine gospodarske interese.

U konkretnom slučaju nije sporno da je projekt P. C. proglašen strateškim investicijskim projektom Republike Hrvatske sukladno Zakonu o strateškim investicijskim projektima Republike Hrvatske (Narodne novine, broj 133/13., 152/14. i 22/16.). Upravo odredbom članka 4. citiranog Zakona propisano je da su nadležna tijela Republike Hrvatske dužna u provedbi ovog Zakona poštivati, između ostalog i načelo transparentnosti. Prema članku 7. točka 2. citiranog Zakona zainteresirani investitor uz prijavu prilaže i elaborat koji sadrži: 1. idejni opis, status i lokaciju projekta; 2. strateški, poslovni i financijski plan te plan investicija za konkretan investicijski projekt za razdoblje od pet godina; 3. dokaz o financijskoj sposobnosti/osiguranim izvorima financiranja projekta; 4. detaljni profil društva, uključujući povezana društva te referentno listu; 5. potvrdu da je ispunio obvezu plaćanja dospjelih poreznih obveza i obveza za mirovinsko i zdravstveno osiguranje, osim ako je gospodarskom subjektu sukladno s posebnim propisima odobrena odgoda plaćanja navedenih obveza; 6. dokument izdan od bankarskih i drugih financijskih institucija kojim se dokazuje solventnost gospodarskog subjekta ne stariji od 30 dana. Prema stavku 6. istog članka Zakona zainteresirani investitor može određene podatke o projektu označiti kao poslovnu tajnu u smislu Zakona o zaštiti tajnosti podataka.

Temeljem odredbe članka 11. citiranog Zakona Vlada Republike Hrvatske je 15. svibnja 2014. godine donijela Odluku o proglašenju projekta pod nazivom rekonstrukcija TE P. – zamjena postojećeg bloka 1 s blokom C u cilju modernizacije i povećanja kapaciteta, strateškim projektom Republike Hrvatske. Upravo iz točke IV citirane Odluke proizlazi da navedeni projekt predstavlja javni investicijski projekt, dok iz točke VII stavak 6. Odluke proizlazi da rekonstrukcija TE P. zamjena postojećeg bloka 1 s blokom C u cilju modernizacije i povećanja kapaciteta, ima i bitnu ekološku komponentu jer će modernizacijom biti očuvana postojeća I kategorija kvalitete zraka uz smanjenje emisija (sumpornih, dušičnih spojeva i čestica), a time i utjecaja na okoliš, po svim sastavnicama okonča.

Tužitelj je uz tužbu priložio Pravilnik o poslovnoj tajni u Hrvatskoj elektroprivredi d.d. od 21. prosinca 2011. godine (objavljen u Biltenu Vjesnika HEP-a broj: 247/11) ističući da predmetni elaborat sadrži podatke opisane u članku 6. stavak 1. točka 4., 5. i 7. Pravilnika o poslovnoj tajni tužitelja jer se Elaborat odnosi na ulaganje u projekt za koji tužitelj aktivno traži strateškog partnera prema modelu međunarodnog pregovaračkog postupka te da Elaborat predstavlja pravni okvir tužiteljevih pregovora sa potencionalnim strateškim partnerima, koji predstavljaju ugovorni odnos tužitelja sa takvim potencijalnim strateškim partnerima pa su stoga po mišljenju tužitelja obuhvaćeni odredbom članka 6. stavak 1. točka 4. i 7. Pravilnika o poslovnoj tajni.

Odredbom članka 6. stavak 1. navedenog Pravilnika propisano je da se poslovnom tajnom HEP-a d.d. utvrđuju između ostalog i podaci: koji proizlaze iz ugovornog odnosa s poslovnim partnerima (točka 4.), iz dokumenata koji su utemeljenje za izradu godišnjih planova i dugoročnih strateških planova razvoja poslovanja i poslovnog sustava HEP grupe (točka 5.), iz dokumenata koji se odnose na zajednička ulaganja sa stranim i domaćim partnerima (točka 7.).

Sud nalazi pravilnim stajalište tuženika da predmetni Elaborat ne ulazi u područje povjerljivih ugovornih odnosa sa potencionalnim strateškim partnerima, već da predstavlja svojevrsnu legitimaciju projekta i investitora, određene dokumente i dokaze o izvodivosti projekta

koja izrada je obvezna sukladno članku 7. Zakona o strateškim investicijskim projektima Republike Hrvatske. Pritom pravilno zaključuje tuženik da se Elaboratom ne ulazi u područje pregovora sa potencionalnim strateškim partnerima, već u obveznu predradnju prije proglašenja projekta strateškim jer se Elaborat izrađuje prije uključivanja poziva strateškim partnerima pa je upravo sukladno tomu i poželjno i prihvatljivo omogućiti javnosti i potencijalnom strateškom partneru uvid sadržaja elaborata. Pritom treba imati na umu i to da svrha navedenog projekta nije privatni, isključivo komercijalni interes, već da se projekt provodi radi javnog interesa, odnosa interesa svih građana Republike Hrvatske, kako to navodi tuženik u svom očitovanju na tužbu. Pravilnim ocjenjuje Sud stav tuženika da u konkretnom slučaju nije bilo potrebe za provođenjem testa razmjernosti javnog interesa u prvostupanjskom postupku kojeg je tužitelj propustio učiniti jer niti jedan od dijelova Elaborata ne predstavlja poslovnu tajnu u zakonskom smislu.

Imajući u vidu sadržaj zatražene informacije te činjenicu da samim Pravilnikom tužitelja nije propisano da je elaborat ili njegovi dijelovi poslovna tajna, pravilno je tuženik zaključio da ne stoje argumenti tužitelja koje navodi u tužbi a prema kojima predmetni Elaborat ne bi trebao biti dostupan javnosti.

Sukladno svemu naprijed navedenom, imajući na umu odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama i Zakonu o zaštiti tajnosti podataka, Sud nije imao razloga ocijeniti nezakonitim osporeno rješenje tuženika, kojim je poništeno rješenje tužitelja, a kojim rješenjem je zainteresiranoj osobi uskraćeno pružanje zatražene informacije, pri čemu je tuženik prema ocjeni ovog Suda dao valjano obrazloženje za svoju odluku sukladno odredbi članka 120. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" 47/09.).

Prigovor tužitelja da u konkretnom slučaju ne može prevladati javni interes u odnosu na potrebu zaštite prava na ograničenje traženih podataka, se ne može prihvatiti jer je tuženik u obrazloženju svog rješenja a isto tako i u odgovoru na tužbu detaljno i iscrpno naveo razloge zbog kojih smatra da je trebalo omogućiti pristup informaciji, a koje prihvaća i ovaj Sud.

Naime, napominje se tužitelju da je odredbom članka 26. stavak 1. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano da podnesena upravna tužba ima odgodni učinak na izvršenje osporenog rješenja pa stoga, i ova tužba ima odgodni učinak, glede izvršenja rješenja tuženika određenog pod t. III izreke paricijskog roka za postupanje tužitelja.

U pogledu zatraženog troška ovaj Sud napominje da je odredbom članka 79. Zakona o upravnim sporovima propisano da u upravnim sporovima svaka stranka snosi svoje troškove.

S obzirom na sve naprijed navedeno i u postupku utvrđeno, trebalo je riješiti temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, kao u izreci presude.

U Zagrebu 4. siječnja 2017.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.

